

עשר שנים

מוטב לי לשבת בבית ליד השולחן הגדול שלי, נעולה בנעליי ונתונה במכנסיי ולכתוב. עכשיו מתערבת ההכרה עם התת-הכרה. עכשיו אני שותה יין. עכשיו יש לי גאולה קטנה. בחורף אחר ביבשה אחרת הייתי אישה אחרת. צעדי הלכו על מדרכת אבנים כהות. רגליי לבנות וישרות ימך ושמאל נשלחות לפניי נוהגות את עקבי הנעליים לנקוש במה שנקרא או אלגנטיות. אם אין לי סיגריות - אני שותה יין. אם אין לי פומית - אני מעשנת בלי. הרחובות צרים ורטובים משלג ישן ואני הולכת לכיוון. הנה אני נכנסת לבית שקירותיו לבנים ותקרתו גבוהה. רהיטי העץ הכבדים חורקים לאט ומשתנותם בשקט כבר שנים. אנחנו מתעלמים אלה ממגרעותיו של אלה. אני מהרהיטים ומהשתנותם והם ממני ומהתבגרותי. שיערי הבהיר נעשה אפור וידיי רכות יותר. אני יושבת במטבח שם בבית ומרכיבה את משקפיי. זה יום ההולדת שלי. מתוך שלושים וחמש השנים שחייתי פה, חילקתי עשר למקומות אחרים מאוד.

רגליי משתחררות מנעלי העקב הלבנות ומעליי הלבן נשען ונאנח בהקלה על מסעד הכיסא. אני נוטלת נייר וכותבת מכתב. אני נוטלת משקפיים וחובשת אותם. אני מושיטה את ידי ומשילה את הכפפות. אני כותבת. בעבר הייתה בין הרהיטים האלה אישה שאהבתי. חציה אהב אותי. כולי אהב אותה. גופי אהב אותה. בכל פעם שענינו הבישו זו בשל זו, הותכה כוויה ברחמי. בכל פעם שעלינו במדרגות הבית הלבנות כשלת לי לאחור. בחדר שבו מונחת עדיין מיטה גדולה ולבנה מתנפנפים וילונות שקופים ארוכים ותו לא.

האישה שאהבתי הלכה במעלה המדרגות ורגליה חפות וקלות. היא הלכה לפניי ואני נהדפתי כאילו רוח עזה הולמת בגבי להעיר אותה מחלומה ולבוא אליי.

עשר השנים שלי. נראה שלא נשאר לי עוד הרבה. על מדף המטבח מונחת קופסת פח עגולה. פתחתי אותה וחישתי. לא נשאר הרבה. אני קראתי לה אבל היא לא הייתה בתוך קופסת הפח. פירורים. עשר שנים וזה מה שנשאר.

היום, ביום ההולדת שלי, מיוחשי הבשלות בצד ימין גוברים. ההכרה כבר הפסיקה לכאוב, היא רק מהבהבת לפעמים לסמן שהיא קיימת ושיש לסמוך עליה. האינטואיציה שלי, מחמל נפשי, קיבלה לגיטימציה מחודשת. כולנו פה.

מתוך שלושים וחמש השנים שלי פה, כישפה אותי השפה הקשה הנסתר. ברחוב הריק בחלון ראיתי אותה מתחת לפנס יושבת על ספסל קפוא, את האישה שאהבתי. מושיטה אליה את ידי לגעת בה, בכנף שלה האחת, בנעל, בתיק שלה המונח על ברכיה, אבל אני כלואה בתוך עשר השנים הרעות והיא כבר לא.

והרחוב נמשך כהה ומתעקל, יורד אל הנהר וחוצה גשר, מוליך אותי עם צעדיי בקצב שפועם מתוך האדמה.

פיה

"אני יפה כמו אישה אחרת. אני המבוא אליה. בגופי יש ערפל תמיד. נד תמיד. בראשית היו לי תלתלים כל סוף ואבנים כבדות התעכו במורד ירכי. אני בשר עכשיו ובראשית הייתי רק מים..."

נסענו שתינו. אני והבת זוג שלי. נסענו בבוקר של שבת חורפית. חורף כזה שאני זוכרת מגלגולים אחרים. גשם ושלג וקור עבה שנכנס לתוך חלונות האוטו. לא. בלי השלג. השלג הוא מסיפור אחר.

נסענו לחפש מנוח לכף רגלינו מפני המבול. זה לא שלא רצינו להיכנס לתיבה של נוח. הוא לא נתן לנו לעלות כי לא היינו זכר ונקבה. אז ניסינו לחזור שוב מסוף התור. הבת זוג שלי התחפשה לזכר. היה לה כל מה שצריך אבל מפלסטיק והוא תלש לה את הדילדו וזרק את שתינו בחזרה למבול.

ככה שייטנו אחרי התיבה, מקוות שהשמירה האלוהית תיגע קצת גם בנו ושלא נטבע מוקדם מדי, לפני שנגשים את הייעוד של חיננו.

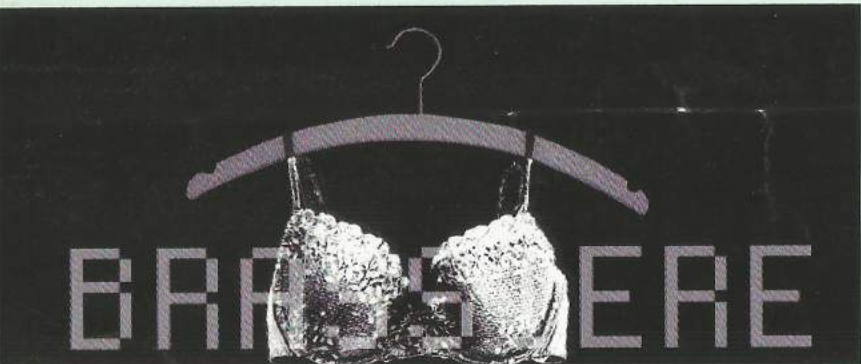
הייעוד שלנו היה לצאת מהבית היום. היתה שבת. היה הרבה אוכל אתמול ויין וסיגריות וסקס והיינו סחרחרות והלומות שינה מאוחרת. נאחזנו בערות כדי לבצבץ מתחת לשמיכה שהיתה חמה והדיפה את הריח המשותף שלנו שהוא מביך בנוחותו ובאינטימיות שעולה ממנו. ככה נתלשנו וישבנו באוטו, מקשיבות לשנאסונים צרפתיים. והנה אנחנו נוסעות ואחרי הייעוד - היעד הוא יער שבו הגשם תלוי על העצים. כשיוורד הגשם - העצים מחזיקים אותו וכשנפסק - הם משחררים. שם רצינו להיות עכשיו. אולי ככה אני רציתי ובת הזוג שלי לא. לא ידעתי.

ובנסיעה עברו אותנו עצים ועצים ומקומות שבהם שתינו קפה והמשכנו.

אתמול ראיתי אישה שאהבתי כשהייתי ילדה. גם היא היתה ילדה אז. ראיתי אותה שוכבת, ל כמה קטנה ואנשים זרים מציינים אותה. אני אהבתי מוסיקה כזאת שהייתה שם. הסתכלתי בה ובגומות הגוף שלה שזכרתי ועכשיו העמיקו. הסתכלתי בה וצירתי אותה גם אני. נימים כחולים השתרגו על גבה ועל ירכי, עוטפים אותה מכל עבר, מתפתלים לתוך בשרה ויוצאים ממנו, תוחמים אותה וכובלים אותה לקרשי הבמה הקטנה. כך הייתה קשורה ועקודה. יכולה הייתי לבוא אליה ולקחת, לגעת בבשר, בשיניים, בשערות ולא באתי. כן שרטתי את גופה בעפרון גס. ראש חתוך. צוואר חתוך. ידיים חתוכות. רגליים, ירכיים, ירכיים.

בת הזוג שלי היא אישה יפה. אני מסתכלת על ההשתקפות שלה בחלון של האוטו. הגוף שלה היה לפתע גוף אחר. האשה השוכבת הזרה לי מילדותי בלעה את גופה ונשכה את קצוותיו. הפנים שלה לא הרגישו כלום עדיין. היא נאכלת ואני רואה ולא מושיעה. בבית שלנו אני מניחה סביבי את חפציה. ספריה, תחתונה, משקפיה הדקים, העטים שלה הדקים גם הם, העפרונות שלה, המכחולים. חפצים שנראים כמוה ושומרים עליי מוגנת. כאן באוטו אין מי שיגן עליי. אני גם לא שומרת עליה.

בת הזוג שלי. אני. הגענו ליער. הנחנו את המכונית ונסחפנו בגשם הכבד לתוכו. תלים ירוקים רטובים ורקפות לבנות. המשכנו ללכת. המעיל שלה בצבע טחב ושלי בצבע אוזב. העצים הפכו עבים נל שהעמקנו ללכת. פה של אהובתי נעשו חיוורים ועיניה גדולות ויפורות. המעיל שלה זנף לשובל מוחב ושיערה היה ארוך ומעונן מאוד. היא עצרה את הליכתה והסתכלה בי. בתוך כפות ידיה היה חפון אדן ורוד ורך. היא הושיטה את ידיה השקופות אליי חופנת את האדן ואומרת לי קחי. (אלמלא האות ח' שבמילה שהגתה, לא הייתי יודעת שנאמרה. כל כך בשקט. כאילו שרה בלחש). אהובתי היא פיה. בדרך חזרה כיבנו את החדיו ולא שמענו שאנסונים צרפתיים. לא שמענו מוזיקה בכלל. שמענו איך נשימותינו כואבות ושני הלבבות שלנו יוצרים ביחד עיגול שלם.

גדר-חי

האישה הגבוהה פרשה מפת פלסטיק חלבית שפלגל בתחתיתה על מפת הבר הלבנה הבשרית שכבר הייתה מונחת על השולחן. היא הידקה אותה לשולחן בשוליה באצבעות לבנות ארוכות שפרקיהן בולטים. כפות ידיה זקנות ופירורי כתמים חומים בהירים בוקים עליהן. על מפת הפלסטיק מצויירים פירות בסלסלות קש מגונדרות, ענבים צהובים, תפוחי שלגיה ופרחי בר מארץ רחוקה. שריטות אהדות בין הסלסלות העכירו את רוחה של האישה באחר הצהריים של שבת. היא שוב העבירה אצבע על אחת השריטות, לאחות אותה.

האישה הלכה למטבח וחזרה ומידה צלחת זכוכית עכורה ועליה שלוש פרוסות עבות של לחם לבן, כלי חרסניה חבוט מעט שבו הונח גוש צהבהב של חמאה, כוס עם חלב וסכין מריחה. (ניתן היה לטעות ולחשוב שידית הסכין עשויה שנהב, אבל ממקור ראשון אני יכולה לספר כי ידית הסכין הייתה עשויה פלסטיק).

ריח נרקיסים קלוש עלה מבין אשנבי תריסי הפלסטיק. האישה פתחה לרווחה את התריסים וכל הדרה של חצר אחורית נתגלה. גדר חי. חמסין בחודש אפריל, היא חשבה לעצמה. פסח עוד מעט. עמילן. אקונומיקה. בודיעם. אלה מקצת המילים שעברו בתוך מוחה ויצאו ממנו לאט, משתהות רגע בחלל המרפסת הפתוחה ונושרות לרצפה. שלוש פרוסות של לחם (ששמו ברויט) וכוס עם חלב ששמו מילוך. לאישה יש אף חד ועיניים כחולות. עור לבן מאוד ושיער שאסוף מתחת למטפחת ראש. נעלי בית אורטופדיות מתנות הנעליים בפסאז' סינר בד שלפני שהיה סינר, היה חלוק בית ועכשיו הוא כרוך על מותניה באדרגות, אחיזתו נחרצת. בארונות יש הרבה דברים שהיו משהו אחר לפני שהגיעו למצבם הנוכחי, אני יודעת.

ישובה על כיסא עץ עטוף פלסטיק חום מחוספס, מרחה האישה פרוסה אחת בחמאה וחתכה אותה לקוביות גדולות ומדויקות. אצבעותיה הגרמיות עם קצותיהן המעוגלים.

המסמרים שראשם חצי כדור פלסטיק לבן המצמידים את כיסוי הפלסטיק לכיסא העץ ברווחים שווים של סנטימטר ביניהם.

הסכין בעלת ידית השנהב. בואי לשבת לידי, פראולין, בואי לאכול קצת.